

'Apoptosi', la reivindicació de la Mallorca cultural

Miquel Brunet, Marcel Pich i Guillem R. Simó acaben de presentar un disc conjunt



Guillem R. Simó, Miquel Brunet i Marcel Pich | Arxiu Ona Edicions

Miquel Brunet, Marcel Pich i Guillem R. Simó acaben de presentar *Apoptosi* (Ona Edicions, 2020). Editat en format de llibre disc, l'àlbum defuig etiquetes i té ganes de remoure consciències. Setze cançons signades per **Marcel Pich**, entre les que hi ha la musicació d'un poema de Josep Maria Llompart i d'un altre de Màrius Torres. I entre cançó i cançó, una improvisació a piano de **Miquel Brunet**. Una obra impròpia del món de presses i *fastfoods* en què vivim.

Apoptosi és una obra densa que no ha estat composta en quatre dies.

Miquel Brunet: No, no. La gestió de tot això ha durat quatre anys des que en **Marcel** va venir amb unes cançons.

Marcel Pich: Quatre anys, sí. I podríem dir que més perquè quan vàrem gravar el segon disc de **Taverners** ja vam parlar de fer alguna cosa junts, potser homenatjar algun poeta? De sobte, un dia a ca meua me vaig il·luminar. Vaig fer dues cançons, en vaig rescatar alguna que ja tenia d'abans i les vaig passar per correu a en **Miquel**. Va ser un degoteig. Un estiu vàrem gravar ses referències, un altre estiu vam fer altres enregistraments?

M.B: En **Marcel** vivia a Barcelona i passava molt de temps fins que ens podíem trobar. A més, no teníem encara cap objectiu clar.

Li passaves la cançó amb veu i guitarra?

M.B: Sí, al principi eren amb veu i guitarra i després a l'estudi, entre tots dos les fèiem créixer. És la gràcia de tenir s'estudi a casa. Quan no tenia gaire feina gravava un piano? Però, insisteixo, en un principi no sabíem ben bé què estàvem fent.

Quan us adoneu del que esteu fent?

M.B: Jo crec que hi va haver un moment d'inflexió que va ser quan vam decidir posar unes improvisacions de piano entre cançó i cançó. Això feia que ja no fos un disc de cançons sinó una altra cosa, un projecte coral. Aquí comença agafar el caràcter d'obra en àudio, que es reforça després quan decidim afegir-hi tota una part visual. Però el moment va ser aquest: el de les improvisacions de piano. Això fa que lligui tot. Per això demanem que el disc s'escolti tot sencer per ordre. És una de les discussions que hem tingut perquè en **Marcel** l'ha volgut posar a Spotify. Jo no l'hi hagués posat però si hi havia de ser, l'hauria posat en un sol track, els 40 minuts que dura el disc tots seguits. Però no, ho hem posat fragmentat en contra de la meua opinió.

M.P: Per mi ha estat molt xulo quan en Guillem ha començat a intervenir. És quan decidim parlar d'una Mallorca cultural, d'una Mallorca en crisi. És una Mallorca distòpica.

M.B: Aquesta història és la canalització d'una indignació. En Guillem és qui fa el disseny de quasi tots els discs que publiquem a Ona Edicions; en Marcel ve molt per s'estudi? Estem traient contínuament la fel i hi ha un moment que pensem que tot això es pot canalitzar en art. Es tractava de reconvertir aquesta indignació en alguna cosa que es pogués escoltar, que dugués missatge.

Heu dit que tot s'ha de concebre com un sol track. Imagino que no obeeix a l'ordre de composició. Com i per què decidiu aquest ordre?

M.P: Vam provar un parell de possibilitats i ens vam decantar per aquesta. I tenir l'ordre ens va permetre que en **Miquel** ja pogués dibuixar amb el piano els interludis improvisats. Cada interludi té una vinculació amb la cançó que segueix. Alguns venen a ser la deconstrucció de la melodia principal?

M.B: Una de les crítiques que han fet del disc és dir al **Marcel** que s'ha fet vell. Probablement pel meu piano. Tu mai no hi hauries posat un piano, oi? Reconeix-ho!

M.P: No hagués tingut mai aquesta idea. Però quan ho vas dir em va semblar bé. Jo que soc un punkie trob que el piano és un element que dona molta categoria.

Els interludis dels directes com són?

M.B: Faré improvisacions com vaig fer al disc. Tot parteix d'una cèl·lula. Escolto el **Marcel** i a partir d'aquí parteix la improvisació. I en directe tinc un altre condicionant perquè els interludis ja no són tant per escoltar com per donar suport a la dramatúrgia que fa s'actor, que és en Guillem. Per tant, sempre parteix de la mateixa cèl·lula però adapt la interpretació a cada actuació. En Guillem fa els seus monòlegs però els temps no són sempre iguals, és clar.

Els textos dels monòlegs no són al disc.

M.P: No, no els hem fet expressament per als directes. Hi ha textos nostres, textos d'autors, retalls de diaris que tenen a veure amb aquesta Mallorca que no nos agrada? En definitiva, textos que nos ajuden a reafirmar el sentit crític del disc. De tota manera, jo crec que tan important és s'obra física com la posada en escena.

M.B: Per exemple, en una de les entrades en Guillem es menja una hamburguesa i llegeix en veu alta tots els ingredients que figuren en l'embolcall. És d'una hamburgueseria americana d'aquestes que trobes per Magaluf.